

VÁLASZLEVÉL SZILVÁSSY LÁSZLÓ FŐSZERKESZTŐ ÚRNAK

Mélyen tisztelt Főszerkesztő Úr!

Az Ige megtestesülésének 1964 tavaszán írott és „Toronto mai dátum”-mal jelzett kedves sorait megkaptam. Sajnos nem volt időm akkor válaszolni. Főszerkesztő Úr meg időközben szállást cserélt, — az élők világából, átköltözött a Halhatatlanok Birodalmába. Onnan viszont jóval messzebbre látnak. Így hát nem kell keresni az indokolást, hogy válaszlevelem miért késik, mert hiszen látja odafönről, hogy tízkörömmel, — csákánnyal-kapával-kaszával „adminisztrálom” Ste Anne des Plainest, hogy Szentannapuszta legyen. Nem akarom, hogy azt mondja a befogadó ország földje, azért mostoha hozzám, mert én is mostohán bánok vele. Megadok neki mindent, amit megadtunk és megadnánk ma is, az Édesanyaföldnek, valahol túl az Óperencián is, — de hiába. Így kérges kezeimen a feltört sebeket kenegetve, azon málázgatok magamban, hogy lám, — nem én vagyok az oka, hogy elérhetetlen vágy Szentannapuszta.

Maguk együtt vannak most már Főszerkesztő Úr Móra Ferencsel. Tudom, ő most boldog és megelégedett, mert megvalósult az óhaja, amelyet az *Ének a búzamezőkről* című könyvének befejező részében írt, — magyar földben pihenhet és szívének poraiból pipitér, búzavirág és pipacs integet azok felé, akik *Üzenet*et látnak a virágok szirmaiban az elköltözöttektől.

Főszerkesztő Úr, én vajh remélhetem-e ezt a boldogságot...? Vajon nekem nem félve kell-e arra gondolnom, hogy az én szívem pora idegen földdel lesz eggyé. Idegen földben az én szívem porából mérgező növény lesz, és nem látnak bennem a járókelők semmi mást, mint félelmet gerjesztő, betegséget — pl.: honvágy! — terjesztő, kiirtásra ítélt értéktelenséget...!

Azonban, válaszom írása közben azon meditálni, hogy majd mi lesz, ha már én nem leszek, korai lenne. Még időm sincsen hozzá. Én ugyanis még élek, de körülöttem a Nagytermészet haldoklik, s minden hullatja levelét. Az elmúláshoz az őszi szél zenél, a köd terjeng, s a levelek zizegve hullanak. A hulló levelek eltakarítása közben — magamról a verejtéket törölgetván — arra gondoltam, hogy mit csinálna a Főszerkesztő Úr a helyemben...? A választ megkaptam magamban, ismervén szívből jövő humorát, — az őszi versek íróit „munkaszolgálatra” meghívná, takarítsák el az általuk megénekelte hulló leveleket, — mindjárt kevesebbet írnának, — jelszóval.

Ma szakad az eső. Semmit sem lehet a házán kívül csinálni embernek. Mint otthon mondják Szép Magyarországon, rendes gazda a kutyáját sem veri ki, olyan idő van. Én is behoztam a Bodrit bőrigázva a verandára... majd megszárad. Jómagam meg rovom a sorokat.

Toronto mai dátum-mal kelt levelére válaszolva Főszerkesztő Úr, a következőket: ha itt lehetne még közöttünk látható lénye, — nem írnék még, de mert csak szellemisége van közöttünk, a válasz számomra parancs lett. Én legalábbis parancsnak veszem az írást, amelyet írója számomra utoljára vetett papírra.

Levelemben óhaját közölte velem, amely kettőnknek semmit sem jelent, csak a felfokozott kötelelességteljesítést Isten legkisebb fiával, magyar fajtánkkal kapcsolatban.

Ehhez hasonló levelem van már néhány. Azon levelek írói is megírták, megcímezték nekem levelüket, s útnak indították — némelyiket fekete útvonalon a Margó utcai, vagy más börtönökből is. Olyan is akadt, amelyet egyenesen a siralomházból küldtek. Hogyne jelentenének ezen levélben-foglaltak, életre szóló parancsot nékem, — hiszen, mint utolsó kívánságok értek utol engem...!

Tudja-e Főszerkesztő Úr, hogy mikor ismertem én meg Magát...?

Emlékezzen. A *Mesék a brianszki erdőből* című könyvének első kötetében van egy fejezet. Címe: *Rakott krumpli Zsengellér módra*. Abban a Zsengellér-féle rakott-krumpliban ismertem meg. Személyesen mi sohasem találkoztunk. Azonban az az ételrecept a bizonyosság arra, hogy Szilvássy Főszerkesztő Úr, mint ember, mint magyar és mint férfi — mint honvéd, kiemelkedik a hétköznapi, a tömegember soraiból. Ezen ételrecept leírásában olvashatjuk, hogy „...végy kb. 10 db krumplit, — főzd meg hajában. Amikor megfőtt, dobj hátra belőle vagy 6 db-ot a kutyának, de vigyázz, hogy forró ne legyen...” Van még ez a leírás tovább is, de én ebből ismertem meg Magát. Az olyan embert, aki az évek óta tartó, ideget, szívet, lelket őrlő világháborúnak is a legdurvább szakaszán, alattomos orvgyilkosokkal — partizánokkal — folytatott két harc közötti szünetben is arra gondolt, hogy azt a nyomorult állatot, amely Isten végtelen bölcsessége által éppen Maguk körül volt akkor, baj ne érje a forró ételtől...! Az élőlényekkel, az egész teremtetett világgal szembeni felelősségérzésnek foka ez, amely úgy benne van a fenti ételreceptben, mint a tenger egy pohár vízben.

Főszerkesztő Úr, ha itt lenne közöttünk földi valójában, én nem írhatnám meg e sorokat. Legalábbis nem így, mert Maga nem engedné leközel-

ni. A magyar férfi egyik legszebb erénye — a szerénység, tiltaná. És szinte borsózik a hátam, ha rágondolok, hogy lepattantana engem, mert kitört belőlem az elismerés a Maga felelősségérzetének dicséretére. Pedig én úgy érzem, amit írok, le kell írnom, hogy példával szolgálhassak, — íme az igaz magyar. Íme, az igazi férfi...! Az igazi férfit nem rendíti meg, s gerincét nem teszi puhává a háború hatodik évében — orvgyilkosok ellen is harcoló körülmény. Íme, a magyar férfi még az ütközetek pihenőjében is, törődik még az állattal is... hát hogyne törődne, hogyne hordozná sorsát családjának, népi társadalmának, Hazájának... Az igazi magyar férfi...!

Nagyon eldurvult a II. világháború Főszerkesztő Úr. Hol található a történelemben, hogy szervezett orvgyilkosokat tűrtek volna harcolók soraikban? Mi magyarok becsstelenségnek tartjuk a partizán alakulatokat. Talán éppen azért, mert a hazaszeretet előttünk mindennél szentebb és leg többre ezt becsüljük más népeknél is. De Hazát szolgálni csak becsülettel, becsületes harcosokkal lehet. Aki szolgálni akarja hazáját, megtalálja a helyét a becsület mezején is. Hősi babért ott is osztogatnak. Én tudom Főszerkesztő Úr, hogy annak idején Brianszkban úgy látták maguk is, — nem harcos alakulatokkal, nem becsületes ellenfelekkel, hanem orvgyilkosokkal küzdenek.

A partizánok működése azonban nemcsak a harctereken folyt, — tudjuk Főszerkesztő Úr. És, ami a legszomorúbb, nemcsak a szembeni mező, de a saját harcoló erőink hátában is, — politikai síkon. Sokak szerint pl. a politikai síkon akadt olyan szereplő is, aki külföldről parolázgatott a nagy Sztálinnal a harcoló magyarság mögött. Még olyan ígéretet is tett, hogy a magyarságból partizánokat szervez a nagy hódító megsegítésére...! Milyen idegen maradt ez a partizánpolitikus a magyar szellemiségtől, hogy feltételezte azt, hogy magyar — még 6 éves libapásztor is — hajlamos lenne partizánná lenni. Lám, most, hogy új szelek fújnak, új nap felé fordul, és azt a tényt, hogy munkásságának elismerésül, Sztálin nem engedte a bolsevisták által „felszabadított” Budapestre, ma úgy alkalmazza, hogy mert ő, „debizonyisten” az igazi antibolsevista...! Ahelyett, hogy pirulva bevallaná, hogy neki, az árulónak Sztálintól is az jutott, ami kijár a Történelemtől is — arculesapás...!

Lám... kb. 20 év telt el azóta, hogy Budapest hős védőinek hullahegyén bezárult az orosz gyűrű. És nem volt elég e kb. 2 évtized ahhoz, hogy azokat, akik 1944. októberétől saját testükből emelték a gátat, az Európát előzőnlenni akaró orosz hadsereg előtt, — a rágalom és a gyalázattól megkí-

mélnék. Még napjainkban is, a muszkavezetőknek is — Budapest 52 napos és a nyugati országrészek Istent is csodálatra keltő harcosai, csak csürhecsőcselék-gyilkos-náci-fasiszta-bestiális „háborús bűnös”...!

Ezek mi volnánk Főszerkesztő Úr. Mi harcoltunk, vagy a mieink harcoltak ott, — akkor. És látja, közönséges bűnözők, tyúktolvajok, kasszafűrók — s más válogatott legények, előkelő szalonok dédelgetett kedvencei. Nem baj, no, jó helyen vagyunk mi, ahol vagyunk. Bennünket majd glorifikál a Jövendő, — amely a partizánerkölcsűek felett ítél...!

Sokszor halljuk emlegetni, hogy a Biblia képekben beszél. Nem magyarázzák meg, hogy mit, s hogyan értsünk. Így a saját képzeletem szerint, mikor pl. Krisztust a közsiklásirba zárják, s a sír elé hatalmas köveket hengerítenek, amit harmadnap négy angyal elhengerít onnan, — már a Jóisten bocsásson meg, de én a következőkben magyarázom: Az az emberi társadalom, amely Krisztus idejében élt, pontosan olyan volt, mint a mai, — az Igazságot elzárta. Akadt azonban négy igazi férfi, akik szembeszálltak az egész akkori — a maival azonos! — felelőtlenség mocsarából pislogó világgal. Az Igazságot kiszabadították, ők maguk pedig az elmúlt idők folyamán angyalokká magasztosultak. Már most, — vélem én — ezek a férfiak bizony mégis csak vállaszottjai voltak Istennek, mint ahogyan az is az lesz, aki a jelenben ki meri szabadítani a lebéklyózott Igazságot.

Látja Főszerkesztő Úr, hová vezetett engem az a Zsengellér-féle rakott krumpli...? Ott és így ismertem Magát. És látja, árva népünknek, mint sokszor a történelemben, éppen ilyen, — Istennel és családjával, Hazájával szemben felelősséggel bíró férfiakra van szüksége. Olyanokra, akik igazán hiszik, hogy a körülöttük lévő Nagymindenség a Teremtő munkája, amelyben az Alkotót dicsérik — miközben a „huszármatyánkot” mondják is a poklok kínjai között — mikor az állatot féltik.

Ne vegye rossz néven, hogy nekem írott sorait nem szó szerint teljesítem. Soraiban ui. a következőket írta: „...a további előfizetések beküldésétől kegyeskedjék távol tartani magát, mivel megvan az a hülye szokásunk, hogy munkatársainknak általában tiszteletpéldányként küldjük a lapot, fáradtságos munkájuk „renováása” fejében”.

Ezt az óhaját nem teljesítem Főszerkesztő Úr. Úgy érzem a Képes Világhíradó megjelenésénél az én előfizetésem is szerepet játszik. Azért, ha nem évekkal előre — de úgy módjával —, ahogy ehhez hasonló kiadások a „konyhapénzből” futják, az én előfizetésem ott lesz. És bárha, a „felesleges” rovatba kerülne.

Odakint szűnik az eső. Bezárom levelem Főszerkesztő Úr. Búcsúzól arra kérem Magát és Mindazokat, akik ott lehetnek Magukkal, mint tették eddig is, tegyék ezután is, — vigyázzák idelent a mi lépteinket. Az Örökkévalót pedig — mint tették is, tegyék ezután is, kérjék érettünk is...!

Ha az Úristen bennünket nem hagy el és Maguk vigyázzák lépteinket, akkor nincs itt és nem is lesz hiba, mert majd elrendeződnek magyariak ügyes-bajos dolgai ezen a földön, míg a NAP az égen lesz.

No, zárom: Áldassék örökkön öröké...!

DEBRECENTŐL A NIAGARÁIG!

Vándorlásunk közben már akartam írni pár állomáshelyen azokról az élményekről, amelyekbe belecsöppentem, s azt hittem, hogy az utolsó megálló, ahonnan már csak visszafelé visz az út. De egyre távolodtam... Most, visszanézve látom, milyen jó, hogy annak idején nem írtam meg, hogy: Debrecentől Napóleon zsíros kalapjáig, mert lám a történelmi kalaptól is tovább hozott utam, egyenesen Viktória királynő — inkább bocskornak látszó — papucsáig, azaz a franciaországi Fontainebleauból, Kanadába.

Lassan két éve, hogy itt vagyunk. A franciaországi emlékek is halványodnak... a rosszak. A szépek még szebbek lesznek, mint pl. a párizsi Gare del Est hatalmas állomása, ahová csak azért is elmentem több alkalommal, hogy lelkemmel és tekintetemmel megsimogassam az Arlberg Express oldalán lévő táblát, amelyen ez áll: Budapest Keleti pu. Mennyit mesélt ez a vonat nekem, s mennyi üzenetet bízta én arra a kocsira, amely sokat mondott Párizsban: Budapest Keleti pu.... szinte édesanyám könnyét is láttam rajta csillogni...

Az én vonatom azonban nem Budapest felé indult Párizsból, hanem a hajóhoz, amely áthozott az Óceánon.

Idefelé jövet az úton, még volt apró-cseprő kis kellemetlenség.

Előjáróban leszögezzük, hogy e sorok írója három okból eredően nem szereti a vizet: nedves, hideg és mély. Gondoljuk csak el arcszínének változásait, amikor az Óceán közepén a hajót elkapta egy „kis hullámvész”, amelyből kifolyóan valamennyi bútor összetört a hajón. A kapitány vigasztalt, hogy ez semmi, a ciklon, amely bennünket libegtet, 700 mérföldre van a hajótól. No, még az hiányzott volna, hogy közelebb legyen!

Végre megérkeztünk Halifaxba. Kellemes, kedves kis város, ragyogott a késő őszi napsütésben, akár itt is maradhattunk volna, mert amint a vonattal lejjebb jutottunk Montreal irányába, kezdett az idő barátságtalanra fordulni.

Montrealba érkezve és kilépve a vasúti állomás épületéből, az utcán úgy hanyatt estünk, mint egy lisztes zsák. Ismerkedni kezdtünk a kanadai élettel. A hanyattetésből már lehet következtetni, hogy itt az utcákat nem homokozzák le, ha síkos — inkább, mikor olvadni kezd a hó — mint Magyarországon. Sőt a rendőr sem megy házról-házra a házmestereket bosszantani, hogy takarítsák el a havat. Ennek két oka van. Egy: mert a tisztogatásért átalányt fizet a háztulajdonos a városnak, kettő: mert itt annyi hó

zúdul le ilyen alkalmakkor, hogy azt úgy sem lehet eltakarítani, csakis gépi segédlettel, amely a hó egy részét eltakarítja, míg a másikat jól elsimítja, — s még síkosabb lesz a járda.

A fejünkön nőtt daganatot tapogatva, megérkeztünk ismerőseinkhez, akik már vártak. Éppen kapóra jött nekik a hanyatt esés, mert azonnal felvilágosíthattak, hogy kötelező a hócipő, vagy hócsizma viselet. Mégpedig azért, hogyha valaki hó — vagy sárcipőben kitöri a lábát, — amennyiben ház előtt töri, járdán, úgy a háztulajdonos fizet kórházat, orvost, elmaradt munkabért, kártérítést, stb., — amennyiben az úttesten történik mindez, nos abban az esetben a nemes város fizet. Ha azonban az illetőn nem volt se hócsizma, se hócipő, az esetben, ha a nyakát kitöri, sem fizet senki.

Megköszöntük a felvilágosítást, s másnap vásároltunk egy hócipőt.

Itt egy kis felvilágosítással szolgálhatunk azoknak, akik azt hiszik, hogy Kanadában kolbászból van a sövény, és sonkával támogatják, avagy a fa alatt szunyókálva csak fel kell nyúlni s elaggatni a lelógó dollárokat. Volt olyan idő ideérkezésünk után nemcsak nekünk, de csaknem minden új kanadásnak, hogy bizony szívesen vettük volna, ha vadonatúj hócipőnkben egy kis bokaficamot kapunk, és valaki fizetett volna.

Hosszú, nagyon hosszú volt a tél és hideg. Előfordult, hogy az utcán villamosra várva, sírva fakadtam, de hamarosan rájöttem, hogy a sírás még rosszabb, mert a könnyek ráfagynak az arcra. Előfordulnak ilyen hidegek néha Magyarországon is, de az már... idegenben minden rosszabbul esik.

Aztán végre megérkezett a tavasz. Május vége, vagy június lehetett. Nem láttunk tavaszi virágot, mint otthon. Itt az ibolyát elloppja Észak. Az orgona úgy június felé megpróbál virágdíszbe öltözni, azt meg a nagy gyorsasággal beköszöntő forráság öli meg.

Lassan kezdtem megismerkedni a környezettel. Várossal, utcákkal, házakkal s az emberekkel is.

Az emberek általában kedvesek, udvariasak, kellemesek. Sokkal udvariasabbak, mint pl. Franciaországban. Ez nem lekicsinylése a francia udvariasságnak és nem bók a kanadaiak felé, érthető. Franciaországban megtűrt befogadottak voltunk, — itt bevándorlók vagyunk, mint voltak valamikor a mai kanadaiak elődei. — Letelepíteni jöttek, mint a mi elődeink, — mondják. Megtanulnak angolul, s kanadaiak lesznek.

Meghagyom őket hitükben, s közben minden gondolatom odaszáll, ahol szerettem várni, — s azoknak sírja, akiket szerettem.

A kanadaiak az irigységet nem ismerik. Szívesen látják, ha valamit sikerült elérni a másik embernek is.

Természetesen itt a régi kanadaiakról beszélek, a pionírok utódairól. Erkölcsösek, vallásosak, szorgalmasak és nagyon takarékosak. Ez utóbbit az új bevándorlók is magukévá tették. A régi kanadaiakról nem mondhatjuk, hogy rohanna a dollár után, eddig nem tapasztaltuk, hogy a garast fogához verve takarékoskodna, inkább azért dolgozik, hogy ne veszítsen, — nem azért, hogy kergesse a pénzt. Ezt is meg lehet azonban érteni. Amikor a 30-as évek szörnyű gazdasági válsága átvonult a világ fölött, Kanadát sem kímélte. Olyan emlékeket elevenítenek fel a régi kanadás magyar véreink is — amit panasz nélkül viseltek el —, hogy ahhoz foghatót talán mi sem szenvedtünk annak idején. Ezt akarják elkerülni a jövőben. Ezért a munkát fiatalon kezdik. Milyen fiatalon... sokszor látunk az utcán 10-12 éves gyermekeket olyan újsághalommal kezükben, hogy terhe majdnem agyonnyomja őket. Szinte szeretnénk odamenni, kivenni a kezéből és kihordani az előfizetőkhez a lapokat, hogy megkíméljük ezeket a gyenge emberpalántákat a tehertől. Azonban nekem is munkába kell rohanni. Rohanni?...

A villamos, az autóbusz, általában a járművek olyan lassan közlekednek, hogy ilyet még sehol sem láttam, s minden sarkon megálló van. Rettentő nagy a forgalom, s ahhoz mérten szűk utcák. Kanada nagyon fiatal ország, a településkor nem számoltak azzal az óriási fejlődéssel, amely aránylag igen gyorsan következett be. A szűk utcákon nagyon nehéz a forgalom lebonyolítása. Gondoljuk el, amikor télen a hóviharban elakad egy jármű... a járművek százai állnak le mögötte, s csaknem fél napba kerül, amíg helyreáll a rend a torlódás után. A nyár rendkívül meleg, néha igen kiadós esővel, ami valóságos áldás, ha figyelembe vesszük, hogy milyen szükség van itt a kedvező nyári időjárásra. Tavasz alig van, a veteményezés május vége-júniusban van, s szeptemberre be kell érni mindennek, mert a szeptember eleje itt már olyan, mint nálunk otthon az október vége. Montreal szigetén van. A forró napokon igen erős a páráképződés, amely ráakodik az emberre, s verejték formájában omlik le a testen. Az élet is teher ilyenkor, hát még dolgozni?...

Mint már említettem 2. éve vagyunk Kanadában. Elkezdtük gyűjteni a 2. millió dollárt. Az első ugyanis nem sikerült. Láttuk az első centeknél, hogy semmire sem megyünk, s csak balga ember kísérletezik a lehetetlennel. Nem tudjuk a 2. millióval mi lesz. Már van 25 cent belőle. Tehát ehhez még van remény...

Ezen a nyáron, a legmelegebb napok egyikén felkeresett bennünket egy régi cimborá. Említette, hogy megy le Ontário tartományba, Kitchenerbe, ahol repülőnap lesz, ha kedvünk van, elvisz bennünket Torontóig. Kitchener-t a háború alatt Berlinnek hívták, tiszta német település.

Kiszámítottuk, hogy a benzinhez mennyivel kell járulni, cc. mibe kerülhet az út, s elhatároztuk, hogy megnézzük Torontót. A terv kész is volt. Éppen az utolsó szóra betoppant régi cimboránk — aki valamikor repülő akadémikus volt — repülő akadémiai tanára is, mondván, hogy velünk tart. Remek. Háromfelé oszlott a költség. Mellesleg az útítársak pedig nagyon kellemes emberek, örömmel indultunk hát a repülőbe oltott sofőrünk vezetésével. Kalapot a tudománya előtt. Ilyen-olyan motor ki nem fog rajta.

A hűség kedvéért még meg kell, említsem, hogy nekem kis izgalmat okozott ez az utazás. Ugyanis éppen az indulásunk előtt 4 nappal a Montréal-Torontói autóbusz belezuhant a Morrisburgi kanálisba és 20 halott volt. S ez volt a mi útvonalunk is. Én Ottaván át akartam megközelíteni Torontót, ez esetben 40 mérfölddel távolabb van ugyan, de nincs víz a közelben — gondoltam én. Azonban ott is van, világosítottak fel előzékeny útítársaim. Félig sem nevetséges dolog ez a víz a főútvonal mellett, mert a főútvonal is olyan szűk, alig tudják kerülni egymást a járművek az óriási forgalomban, s az út egyik felén hajózható kanális. Kinevettek engem az aggályaim miatt, s vigasztaltak, hogy a mi kocsinkban nincs is 20 személy. Részemre módfelett megnyugtató volt, hogy amennyiben belezuhanunk a kanálisba, itt nem lesz majd 20 halott. El lehet gondolni. És elindultunk.

Ragyogó napsütés volt és gyönyörű minden, — kellene írni — s meggyőződése, hogy rajtam kívül mindenki nagyon jól érezte magát a kocsiban. Rajtam kívül... Kanadában azonban a főútvonalakon sincs sorompó a vasúti átjárókon. A lapokban pedig szinte naponta olvasható, hogy a robogó vonat hogy lapította szét az elkapott gépkocsit... El tudok gondolni magamnak szebb halált is, minthogy gépkocsi roncsokkal keverve, darabokban szedjenek ki valami vonat alól...

Azonban másnap minden baj nélkül kikötöttünk Torontóban. Repülő barátunk kirakott bennünket, mondván, hogy majd 3 nap múlva értünk jön és begyűjtötte a motort, hogy mielőbb repülhessen a kitcheneri reptéren, minket pedig torontói barátunk vett szárnyai alá.

Torontót alig lehet európai városhoz hasonlítani — mint Montréal-t sem. Óriási területen laposodik. Bent a városban nagy kiterjedésű parkok,

a házakhoz kertek, nagy terek, amelyek szétterítik a várost az Ontario tó partján. Véleményem szerint Montreal barátságosabb.

Torontói barátunk, akivel már Franciaországban is együtt hontalanodtunk, mérnök. A kanadaiak a Niagara mellett egy óriási erőműtelepet építenek. A Niagara vízesés fölött álló hatalmas elosztó tornyot ez a magyar mérnök tervezte. Torontótól nincs messze a Niagara, kedvet kaptunk hát megnézni, hogy nem csúfolta-e meg a budapesti Műegyetemet egy pisaihoz hasonló ferde alkotmánnyal a mi barátunk. Útra keltünk. A Niagarához közeledvén már messziről megállapíthattuk, hogy a torony dícséri alkotóját. Olyan szép — egyenes —, hogy az az érzése támad a szemlélőnek, hogy a jövőben már a Niagara csak azt a célt szolgálja majd, hogy kerete legyen ennek az alkotmánynak. (Zárójelben fejezem ki ama örömm, hogy nem vagyok közelében barátunknak e pillanatban.)

A rettenetes erővel lezuhanó víztömeg fölött finom vízpára gomolyog, mint ködfelhő, s egyszerre előttünk zuhan le a két folyó a mélységbe fülsiketítő zúgással. Niagara...

Niagara. Hát ezt is elértük bolyongásunk közben? Most joggal várhatja mindenki, hogy valami szépet írjak a Niagaráról. Nem megy. Annyira lenyűgözött a látvány, hogy csak bámultam némán... lelkemben, pedig a rettenetes göröngyös út változott a Niagara képével, amely elhozott idáig Debrecenből, Budapesten át... a Niagaráig. Hosszú és göröngyös volt az út... az Úristen tudja csak, — mert mindig velem volt.

Bámultam némán a lezuhanó víztömeget... a fölötté szálló finom vízpárán megtört a nap sugara, s szivárványhíd pompázott a Niagara fölött. Gondolatban hazaszálltam ezen a szivárványhídon, amelynek egyik végét szinte megérintettem a kezemmel. Ha lecsuktam a szemem, akkor láttam a képet, s fülem repesztette az a hatalmas erő, amely itt megnyilvánul a lezuhanó víztömegben. Istenem, ha az én Hazámra így ömlene az áldás az Úristen kezéből csak 24 óráig, a béke és szeretet, pedig az emberek szívébe... csodálatos lenne. Bár igaz lenne.

Amint látjuk, felejteti a Niagara mellett sem lehet, még percekre sem. Jó volna rajta változtatni, hiszen lassan 10. éve már. De nem megy. Még a fájdalmat sem tudja enyhíteni ez a világsoda. Gazdagabbak lettünk egy szép emlékekkel, de nem fájt megválni tőle.

Miután repülő barátunk körülsétálta az eget Kanada fölött, 3 nap múlva valóban visszajött értünk, s indultunk vissza Montrealba. Reggel indultunk, hogy mire besötétedik túl legyünk a veszélyes útvonalon.

Méla ábránd. Dehogy lettünk túl... Útitársaim úgy szavaztak, hogy valamennyi útba eső nevezetességet meg kell nézni, s történelmi nevezetességnek nyilvánítottak mindent, amire kíváncsiak voltak. Szerencsére így kerültünk Old Fort Henribe is. Hatalmas erőd, amelyet előbb az indiánok elleni harcokra építettek, majd az amerikaiakkal történt 1812-es háború alkalmával építették ki egészen. Ez utóbbit egy nagyszerű asszony hóstette döntötte el a kanadaiakra kedvezően, Laura Secord. A nemzeti parkban áll Laura Sekord fejkendős szobra, szemben a kanadai szabadságszoborral. Egy asszony, aki úgy szeretett valakit, hogy azért az egyért vállalva minden kockázatot, győzelemre segítette a kanadai csapatokat. Adjon Isten sok ilyen asszonyt Kanadának, mert még szükség lehet ilyen asszonyokra. Végül magam is örültem, hogy nem mulasztottam el megnézni ezeket a történelmi helyeket.

Vaksötétben 3 órán át jöttünk a tintafekete kanális mellett, amelynek tetején kivilágított hajók pompáztak. Gyönyörű látvány volt, de... hajtűkanyarokkal szegélyezett úton, a velünk szemben jövők reflektorai sokszor másodpercekre eltakarták még a foszforos kanyarjelzőket is. S az ember sohasem tudhatja, hogy mikor kap kedvet repülni a vezető is...

Végre bejöttünk a szigetre, nem volt többé víz... akkorra a szájam egészen lerágtam a nagy izgalomban. Éppen kezdtem megnyugodni, amikor egy rettenetes vonatfütty megdermesztett újra, előttünk,... mögöttünk,... ez hiányzott még... lecsuktam a szemem... és akkor sült ki, hogy mellettünk robogott el egy expressz. De történhetett volna másképpen is, mert mint már említettem, sorompó nincs.

Idegileg kimerülve, s a cc. 600 km-es úttól elfáradva estem az ágyba érkezés után.

Most azután már, hogy láttunk is valamit Kanadából, megállapíthatjuk, hogy Kanada gyönyörű... s a fejlődő, életképes ifjúhoz hasonló.

Naponta kelnek ki a semmiből a házak, gyárok, s óriási területének minden zuga rejteget természeti szépségeket és kincseket. Emberanyaga kiváló — a régiekről szólok most is — s ha szerencsésen találkoznak erkölcsi, szellemi téren az újakkal, még nagyobb lendületet vesz a fejlődés. Azonban éppen ez a sok előny az, amely miatt szőrös kezek már irányulnak is föléje, hogy megkaparintsák, vagy Moszkva igájába döntsék. Véleményünk az, hogy amilyen szelídek és türelmesek a kanadaiak, ha rájönnek az aknamunkára, amely hazájuk és ellenük irányul, — éppen olyan keményen szembe néznek majd a z ellenféllel is.

Mi újkanadások, végtelenül hálásak vagyunk Kanadának, hogy munkánk után emberi megélhetést ad, amelyet nélkülöztünk, amióta otthonról eljöttünk. Egy pillanatra sem feledjük, hogy azért amit ad, elkerülhetetlen harcban kötelességünk támogatni, s megvédeni és hűséggel viseltetni iránta.

Végezetül, akik olvasáskor itt-ott majd lemosolyogják félelmünket, — hogy életünket milyen kedvesnek tartjuk, — csak annyit: az vesse reám az első követ, akit, ha egy drága öreg emberpár vár Haza, nem kívánczik karkjaikba vissza, hogy letörölje könnyeiket. Azért kedves életünk, mert célja van: még egyszer leborulni a Szent Földön, elsimítani a szenvedések redőit a drága arcokon... azután 5 perc múlva jöhet a halál... poraimmal Hazám földjét termékenyítem.

Hiszem, hogy az Örökkévaló, aki elhozott a Niagaráig, vissza is visz Debrecenbe... vagy Budapestre.

NINCS SZEBB, MINT A SZÉTHÚZÁS!...

Alig van a földnek egyetlen nemzete még, amely annyira híres lenne a „széthúzásról”, mint a magyar, — mondják a kívülről szemlélők. Azt azonban nem emlegetik — már irigységből sem —, hogy alig van a földnek olyan nemzete, népe, amelynek tagjait úgy egybeforná az anyanyelv zenéje és valami megmagyarázhatatlan erő, mint bennünket, magyarokat. Figyeljük csak meg; olyan idegen néptengerben, ahol alig akad néhány magyar család, s azok is ritkán találkoznak, — nincsenek valami rózsás viszonyban — mégis, hogy lesik az alkalmat, hogy egymást láthassák... hogy találkozzanak. Ott ugyan nem tartanak, hogy szóba álljanak egymással, — a dölyf, az dölyf, abból engedni nem lehet, — kezdje csak a másik a megszólítást, — zsörtölődik magában az egyik. Elvégre elég az, ha ő csak végigméri a másikat, lehetőleg azt is csak a másik oldalról... De végigméri... nézi... nézi. De jaj, ha közben elüti egy autó a másikat, ott terem, — még a másik oldalról is... pillanatok alatt, miközben őt magát is csaknem halálra gázolják a nagy forgalomban, ő az első, aki lehajlik..., aki lehajlik... a másik magyarhoz.

Így vagyunk valahogy. Ki tehet arról, hogy néha a vélemények nem egyeznek? Ugyan, ki tehet arról, hogyha kell, valami belső kényszer megtöri térdünket... magyaroknak... magyarokért.

Világosan látszik tehát, hogy az volna a legjobb orvosság két haragvó magyar embernek, ha mindkettőt megfognák és letennék egy nagy idegen város kellős közepén, s azután a véletlen összehozná őket. A sok idegen között!... Elgondolni is csodálatos, hogy kötnének örök békét hátralévő éveikre... amíg idegenben vannak. Otthon persze, újra hajba kapnának azon, hogy ki kezdte kettőjük között a békességet... idegenben. Hát így... Nincs szebb muzsika, mint a magyar nyelv zenéje. Nincs összetartóbb valami, mint a vér — tudat alatt is parancsoló — hangja.

Magam is úgy vagyok vele, hogy ha nagyon fáradt vagyok testben, lélekben, annyi erőt még összeszedek magamban, hogy elmenjek olyan helyekre, ahol magyarok találkoznak. Beszédjükön, természetes gondolkodásaiknak kifejezési módján, valahogy egyszerre közelségbe kerülök az Édes Anyafölddel, — Szép-Magyarországgal. Aki még nem érezte, az csodálkozzon azon, hogy mennyire felélénkül a lélek, megfrissül a test. Az Anyaföld ereje, még így, közvetve is, milyen felemelő. Természetesen olyan személyek tudják közvetíteni, akiket még nem fertőzött meg a világvárosok zsíva-

ja. Akiknek sóhajában szinte hallik, hogy „nő az élet” kint az Alföldön, vagy a szellő muzsikál talán a sóhajokon keresztül, a ringó búzamezőkön... ki tudná megmondani.

A közelmúltban bevitt ilyen „hazavágyódási” pillanat a Szent István Magyar Otthonba, itt Montrealban. Éppen valami nagy alkalom volt. Nyüzsgött a sok megjelenő a helyiségekben. No, gondoltam, most azután a sok „good by” után, lefűrösztöm fáradt lelkemet az „Adjon Isten jó napot” éltető, szomjat csillapító vizében.

Álldogáltam egy sarokban, s hallgattam az egybefolyó hangzavart. Egyszerre csak kiválik a sok egybeolvadó hangból egy öblös hang: Hallja-i kend, lúvá akar engem tenni... ippen kend? Kend nekem beszélhet, amit akar, mert hiába no... szíp lány vót... az én asszonyom szíp egy lány vót... Szabolcsban... Hajdúban... párja nem vót!

— Hallgassik mán, hogy mondhat olyat, mikor az egész Nyírség meg Hajdúság az én asszonyomról beszél még ma is... annyi idő után... a vót a szíp lány valamikor...

Közelebb megyek a beszélőkhöz.

Két öregedő, cserzett bőrű, nagybajuszú magyar ül egy asztalnál. Coca-Colás üveg schol, csak két kávéscsésze áll üresen előttük. Ezek az én embe-reim. Régebről ismerem őket látásból, de beszélni nem hallottam még őket.

Amint közelebb érek, látom, hogy egymáshoz hajolva vitatkoznak. Ittam a szavaikat. Ezek is hajdúságiak, mint jómagam.

— Írt a fiam — mondja az egyik —, azt írja, hogy csak jöjjék haza kegyelmed idesapám, mert az unokák is igen várják már, nem lesz semmi baj, jut még talán egy darab kenyér kegyelmednek is... Így írta a fiam.

Odaléptem az asztalukhoz. Nem néztek fel. Nagy gondolatok lekötötték figyelmüket az asztalra. Lesz, ami lesz, gondoltam, én megszólítom őket, ezek nem csak, hogy magyarok, — de földiek is, — hajdúságiak.

— Miszter izé, engedjék már meg, hogy leüljek, várok valakit, de késik.

— Hát csak üljen le a misziszke, van itt hely bővön, — mondja miszter „izé”, nem merem a nevüket kiírni, mert nem költött személyek ők, hanem igazi hajdú ivadékok, s ha meglátják, hogy valaki „kiírta” őket, s találko-zunk, úgy összerementenek, hogy életem végéig emlegetem. Leültem.

— No lám — mondja az egyik, — még jó is, hogy jött a misziszke, mert arról beszélünk itt a földivel, hogy jobb vóna otthon a családdal lenni.

Várják őtet is haza. Harminc esztendeje, hogy eljött otthonról. Igaz, vót otthon a háború előtt egyszer 6 hónapig...

— Hova valók Szép-Magyarországon? — kérdezem.

— Debrecen mellé, igaz, hogy a mi falunk már a Nyírséghez tartozik, de mink hajdúságinak mondjuk magunkat azért, hogy... csak! Hát a misziszke, hun született?

— Magam is Debrecen mellett, de én igazi hajdú vagyok azért, hogy csak — vágom ki büszkén magam is. — Debrecenben jártam iskolába.

— Na szíp dolog — helyeselnék. De, hiszen akkor rokonok is vónánk, mert hogy magam is dolgoztam Debrecenben valamikor az első háború előtt — jegyzi meg az idősebbik. A misziszke ugyan akkor még nem élt, de — azír, ha úgy gondolja, rokonok lehetünk.

— A rokonság ellen nem tiltakozom —, jegyzem meg nevetve. Magyarok... vér a véremből, hús a húsemből mindkettő... megtagadjam? Nem én!

— Hogy kerültek az Újvilágba? — kérdeztem őket.

— Harminc esztendeje magam is ezen töröm a fejem, — mondja az idősebb.

— A nyomorúság elől akartunk megszökni — mondja a fiatalabb — de itt is az várt bennünket. Vót itt akkora, mint a tokaji hegy a két háború között... sokszor éhesek vótunk... de nem írtuk meg haza. Otthon azt hiték, hogy urak vagyunk, milliomosok, mert „miszterek” vagyunk.

— „Miszterek”... „miszterek” — dünnyögi a másik. — Úgy hiányzott nekünk ez a „miszter”-ség, mint az ablakos tótnak a hagyattesés... Én miszter vagyok itt, az anyjuk meg otthon sír, öregszik, rimánkodik, hogy menjek haza. Itt, ha megöregszünk, kikopunk minden munkahelyről. Kinek kellünk? Amit eddig kerestünk, hazaküldtük, hogy majd szép, nyugodt öregség vár reánk. De „felszabadították” az országunkat, s elrabolták 30 esztendő verejtékét az asszonytól... Nízze csak misziszke, itt egy levél az anyjuktól,... vár haza, de mire menjek?... olvassa csak a levelet lelkem.

— Olvasom:

Kelt itt helyben kedves jó aptyukom, mivel az iccaka álmodtam, hogy szegény rigen megholt idesanyám jött hozzám az eperfa alatt, osztán azt mondta nékem, hogy te Borika, igen fáradt vagy leányom, gyere el hozzám, pihend ki magad, — hát úgy tanálok, hogy nékem már nem sok van hátra. Már pedig kedves jó aptyukom, lelkem, ha egyedül megyek a szabolcsi homok alá, az nekem igen nehéz lesz. Jöjjék kelmed haza, hogy együtt

pihenjünk... mert ha egyedül leszek ott, teher lesz nékem a sírbolt. Szeretettel várja hűsíges felesége, Borcsa. Utóirat: A pócsi Szűz Máriának van már új gúnyája. Tisztelem kelmedet, a fenti.

— Olvassa csak el lelkem, misziszském hangosan, hogy a földi is hallja.

Elolvastam hangosan. Azután lassan, tempósan összehajtogattam, húzva az időt, hogy a szemekből a „megihletődés” felszáradjon.

A levél tartalma hatására, vagy ki tudná miért, kicsit mindhárman „megihletődöttünk”, s csaknem kibuggyant a szemünkből, — a megihletődés.

— Mit csinál most majd ezekután? — kérdezem.

— Hát mi a fizeskes fenét csináljak lelkem. Dejszen láthatja, hogy írja az asszony, hogy még a pócsi Szűz Máriának is új gúnyája van... akkor a rígit, — ellopták a „felszabadítók”. Odamenjek én, ahol a Szűz Máriát is levetkeztetik?

— Le a!... — vágta rá a másik, — a fiam is írta. Osztán itt meg ez a sok marha újságíró azt írta, mikor a bolsik bevonultak Magyarországra, hogy „felszabadították” az országot. Hát fel. A hóhér kössön fel minden „felszabadítót”. Ezek jutatták koldusbotra a nipiunket... Kisasszony, hozzik csak lelkem még egy feketekávé, — kiált a kiszolgálónő felé az öreg.

— Kend meg ne igyon annyi feketét — dörömböl rá az idősebbik, — mert osztán várhatják ottnon, a teremtsit kendnek!

— A kend szája meg ne járják mindig — csap az asztalra a másik.

— Az én szám jár, ha még egy szót szól kend, csapra ütöm a virit!!!

Már vicsorognak egymásra. Itt ültünk előbb pár perccel az Eggek legnagyobb békéjével szívünkben, s az otthonikra gondoltunk, szemünk telve volt könnyekkel, a meghatottság, az együvé tartozás tüze égett, csillogott a legdrágább cseppekben, s lám... még magam is míregbe jövök. Még magam is úgy érzem, hogy most mindkettőjüknek a fejét össze tudnám koppintani,... hogy azt a szép, varázslatos pillanatokat összetörték.

— Az okosabbnak el kellene hallgatni — jegyzem meg. Erre felugrik a fiatalabb, s elszalad. Az ajtótól még visszaszólt;

— Misziszke, azzal az emberrel, aki maga mellett ül, az illetben még egyszer szóba nem állok.

Következő héten, abban az időben, újra ott jártam. Mit látok, az én két „rokonom” összebújva böngésznek valami levelet. Otthonról jött. Mindkettőjüknek levele jött, s felváltva olvasgatják, tárgyalgatják. Megláttak. Integetnek, hogy menjek oda. Odamentem.

— Hát maguk, ... na, ... mégis újra együtt — kockáztatom meg az emlékezést. Azt hittem, sohasem békülnek ki.

Nagy nevetésbe törnek ki. — De misziszkém, 25 éve, hogy itt összetalálkoztunk, azóta minden héten összeveszünk azzal, hogy soha ki nem békülünk, s minden héten kibékülünk azzal, hogy soha többet össze nem veszünk... hol így, hol úgy. Mikor haragba vagyunk, valami közbejön, mint most is, levél otthonról. Hát kinek mondjuk el az örömet, amit hoz a levél, vagy a bánatot... ezeknek az ittenieknek?... nem értik ezek meg... senki sem érti meg... igaz, komám?... csak mi értjük meg egymást.

— Na, nem mindig — szól közbe a másik.

— Mert kend számár, ... de földim azír, asztán máma nem tud veleni összejönni. De hallgassák, ki ne hozzák a türelmemből, az mondom, mert...

— Ugye misziszke, csak mi értjük egymást, — mi magyarok? Megérti tán, nem?

Hát hogyne érteném én meg. Hiszen az én fajtám. Megértem én, hogy néha egy csésze kávé miatt is történik, amely árt a másik magyarnak, de hát az érette való aggódásunkat, nem szabad, nem is lehet vele éreztetni, hanem keményen, bántóan, veszekedő szóval kell az érzékenységünket takarni, hogy meg ne sejtse a másik, hogyha kell meg is halunk érte. Még kinevetne. Nem vagyunk szokva az ilyesmihez. Ezek vagyunk. Egyek. Eggyé kovácsolt bennünket a nyelvünk, vérünk, s egy megfoghatatlan valami; a magyar szellem, amely egyedül a miénk, amelyet megtanulni nem lehet. Elsajátítani azok sem tudnak, akik közénk befurakodnak. Ezek birtokában hát csak nyugodtan húzzunk szét... húzzunk csak szét továbbra is... csak összetartsunk!

TÖRTÉNELMI-POLITIKAI ÖSSZEFOGLALÓ

(BUDAPEST, 1945. FEBRUÁR 13.)

Az esztendő február 13-án volt 50 esztendeje annak, hogy a magyar főváros, Budapest szovjet megszállás alá került. Több hazai lapban olvasható volt az évfordulóval kapcsolatos emlékezés. Beszédet hangzottak el az ellenséges haderő által okozott veszteségekről, a polgári lakosság rettentő szenvedéseiről, élet- és véráldozatairól. De, nem olvastunk és nem hallhattunk azokról, akik 52 napig késleltették a szovjet megszállást. De, ha mégis akadt valamiféle említés velük kapcsolatban, ez csak rágalom volt, emléküket elleni izgatás. A rágalom, a halál után is öl...!

Ez arra vall, hogy akiket a megszálló szovjet csapatok szabadítottak fel, azoknak fontos, hogy a hősök és mártírok emléke meg ne maradjon a történelemben.

Mit jelentett ezelőtt 50 esztendővel az egész Európa szempontjából Budapest helytállása, amivel feltartóztatta a Nyugat-Európa felé özönlő Vörös Hadsereget, a nyugati Szövetségesek katonai szakértői, a háború után, az európai megszálló erők csapatainak kiadott újságaiban, a legnagyobb elismeréssel méltatták annak idején. Valójában azonban a Kelet-Nyugat között kitört Hideg Háború mutatta meg, amely a Berlini Fal építésében nyert kifejezést. Budapest védőinek hősieksége, áldozata nélkül az egész Európa a szovjet megszállás alá került volna.

Budapest hős magyar védőinek, Sztálin adta meg az elismerést. A Világtörténelmébe — ez kerül. Az ellenfél elismerése.

Sztálin „Napi Parancs”-ában 1945. febr. 13-án többek között ez áll: „A 2. ukrán hadsereg csapatai, együttműködve a 3. ukrán hadsereg csapataival, másfél hónapos ostrom kemény küzdelmei után, a nagyvárosi háború utcai harcainak nehéz körülményei között, ma, február 13-án befejezték a Budapesten körülfalazott ellenséges kötelékek megsemmisítését, s így teljes egészében elfoglalták a magyar fővárost, Budapestet, a német védelem központját a Bécs felé vezető úton...”

Hogy pedig Budapest a „német védelem központja” lett, az a Horthy kormányzó és a németek közötti megállapodás eredménye volt.

Előttem van az otthon megjelenő MAGYAR FÓRUM c. újság. A február 9-i számában, BUDAPEST TRAGÉDIÁJA címen, Ludwig Emil nevű újságíró emlékezik. Nagyon szépen, emberien — magyar emberien. Cikkíróval vitába szállni nem akarok. Csak a cikkében használt idézetekkel

van bajom. Mint írja cikke végén, az idézeteket Gosztonyi Pétertől — a történelemésztől — vette át. A Gosztonyitól átvett idézeteket a cikkíró dőlt betűvel szedi. Jómagam ezeket idézőjelbe teszem.

Írja a cikkíró, hogy már 1944 forró júliusi nyarán egyre gyakrabban sötétedik el az ég Magyarország felett, az angol-amerikai repülők bombatámadásai miatt.

Emlékezem. Jómagam, mivel csak a szovjetgyűűri bezáródása előtti napokban hagytam el Budapestet, tanúja voltam a gyásznak, omló vérnek és omló életnek. A házakban lakók ún. LÉGO szolgálatra voltak beosztva már jóval előbb. Ezeknek a LÉGO-szolgálatosoknak ott kellett állani a kapuk alatt — a szolgálattételre. Hallottuk a lakásokban is a riadó jelzést — Nagyriadó Budapest! Míg a bombázók megjelentek fölöttünk, a dermesztő csendben megszólalt egy hang, amit feledni sem tudok, míg élek... Ne dolgozz! Szabotálj! Szabotálj...! Majd elkezdődött a bombazápor... Mikor felettünk a bombázók elszórták bombáikat, újra csend. Újra a dermesztő hang: Szabotálj...! Ismét új bombázó kötelékek... Emlékezem, fényes délbén, a ragyogó napsütést elsötétítette a Soroksári úton lévő olajfinomítók-ból áradó fekete füstfelhő. Tálalatot kapott a Szent László gyermekkórház, amelynek teteje a nemzetközi megegyezés szerinti jellel, hófehérre meszelve, egyetlen óriási vöröskereszt rajta figyelmeztetőül, hogy KÓRHÁZ.... Fényes délbén a nyugati szövetségesek bombázói nem vették figyelembe. Egyetlen perc alatt 400 gyermek halt meg...

Írja továbbiakban — vagyis idézi a cikkíró: „...a fővárosban drámai hatalomváltás zajlik le... A hatalom új letéteményese a nyilaskeresztes kormány, ám Magyarországon ekkorra már csak egy politikai akarat létezik, a német hadsereg fegyvereié...” Majd, mint írja „magyar csapatok vitéz Hindy Iván altábornagy vezetése alatt állnak...”

A forrás, amelyből merít a cikkíró és majd sokan mások, akik innen merítenek, könnyen arra a következtetésre jutnak — az olvasók is — hogy Budapest védőit a „náci-nyilas-fasiszta” kormány, a németekkel egyetértve, politrukokkal kényszerítették a harcra, hazájuk védelmében...

Vitéz Hindy altábornagyot Szálasi Ferenc nemzetvezető nevezte ki Budapest védőjének. Szálasi Ferenc nem pártpolitikai akarat letéteményese volt. Horthy Miklós kormányzó, az Országgyűlés megkerülésével kapcsolatot keresett az ellenséges hatalommal. Az Országgyűlés megkerülésével, kapcsolatot keresett az ellenséges hatalommal. Az Országgyűlés —, amely őt kormányzónak választotta, elmozdította. Azután az Országgyűlés külön-

böző pártjaiból koalíciós kormány alakult, mely Szálasi Ferencet Nemzetvezetőnek választotta. Ebben a koalíciós kormányban az Országgyűlés 85%-a volt képviselve. Nézzék át a korabeli hivatalos parlamenti írásokat. Egyébként még a Rákosi-érában megjelenő hazai lapokban olvashattunk erről...

A kommunizmus ellen harcolókat tehát nem „pártpolitikai hatalom” kényszerítette a Haza védelmére. És harcoltak. Nemcsak férfiak, de nők és gyermekek is. A Haza védelmében harcolóknak, férfiaknak, nőknek, hősi halált halt, rokkant és ma is élő hőseinek a Szovjetunió legfelsőbb katonája, Zsukov marsall halála körüli időben megjelent „Hadi Napló”-jában írja — hogy a második világháborúnak — a technikai fölényt kizárva, csupán az emberi helytállást nézve, elsőnek a magyarok jönnek, másodiknak az oroszok... Így volt ez olvasható annak idején a külföldi lapokban...

Vitéz Hindy altábornagynak az angol történelemtudós, Dr. Prof. Macartney állít emléket, mikor October Fifteenth c. hatalmas munkáját v. Hindy altábornagy emlékének ajánlja... Mint a MAGYAR FÓRUM c. lapból értesülünk, „vitéz Hindy altábornagy szovjet fogságba került. De a szovjet parancsnokság elbocsátotta, miután nem követett el bűntettet. (Később, 1946-ban, az ún. népbíróság ítélte halálra)”

Az ún. „népbíróság” tehát, a „felszabadultak rendszerének” letéteményese volt... Még sokat tudnánk az otthoni „háborús irodalomból” idézni, ami h í á n y o s, vagy pedig h í á n y z i k v a l a m i...! Azért nagyon nehezen lehet „forrásmunkának” használni. A „forrás” nem tiszta, vagy zavaros...!

A szovjet megszállással kezdődő „felszabadulás” után az otthoniak megismerkedhettek annak a hangnak hordozójával is, amelyet a bombázások halotti csendjében hallottunk: Ne dolgozz, szabotálj... Szabotálj. Majd kiderült, hogy pl. a soroksári olajfinomítókat az ellenséges bombázók nem véletlenül találták el pontosan. És, hogy a temető kriptáiból kik adtak jeleket éjszakánként a szovjet bombázóknak...! Ott álltak a hullahegyeken és a még gőzölgő vérben, győzelemittasan a nagy „felszabadulást” ünnepelve. Ez is hiányzik pl. a „Felszabadulás történetéből”.

Nyilatkozik azután egy „valóságos felszabadult”, Boldizsár Iván, a budapesti Magyar Hírek, 1971-re szóló Kincses Kalendáriumban, mondván:

„Lebukásomkor zsebemben volt a Bajcsy-Zsilinszky Endre levele Malinovszki marsallhoz és Molotov külügyminiszterhez, amelyben, mint a

Magyar Nemzeti Felszabadulási Bizottság elnöke, Budapest és az ország átadásának feltételeiről írt neki.. ” A Kincses Kalendáriumból megtudható, hogy ez az ellenálló csoport volt a legjelentékenyebb az ellenálló csoportok között.

Itt szinte lehetetlen nem gondolni az amerikai Rosenberg házaspárra, akik pedig nem akarták sem New Yorkot, sem az USA-t idegen hatalomnak átadni, és mint a véres háborúban szövetséges külső hatalom megbíztaival keresték a kapcsolatot, mégis — életükkel fizettek érte... Boldizsár Iván „felszabadult”, csak a „főbűnösöket” ítélték halálra hazaárulásért.

A másik „felszabadult”, Kővágó József, a nagy „felszabadulás” után Budapest főpolgármestere lett. Kővágó azonban ismét lebukott és 1956-ban szabadult. Az USA-ba került. Itt a „Nagy Katonai Ellenállás” címen kiadta az emlékiratát a 40. évfordulójára. Megtudhatjuk, hogy egyik jobbkeze volt egykor Bajcsy-Zsilinszky Endrének. Olvashatunk belőle a „felszabadulás” utáni „dicsőséges” uralkodásról, majd a tervekről, hogy mit csinál azokkal, ha egyszer „felszabadul” ismét — akiknek a lebukásokat köszönhetik. Rendkívül érdekes olvasmány. És hogy megjelenhetett — láthatjuk, olvashatjuk... És megtapasztalták a dutyiban készített terveinek megvalósítását is, akiket keze elért.

A szovjet megszállás után, a „felszabadultak” kormányt alakítottak. A Törvényhozás Házának elnöke, Varga Béla plébános lett. Az államelnök, Tildy Zoltán tiszteletes. Mindketten a Bajcsy-Zsilinszky-féle „ellenállók” csoportjához tartoztak. És megalakultak a népbíróságok.

Péter Gábor lett a rendőrség politikai osztályának a vezetője. Péter Gábor szállította — ha túléltek már a szállítást is — a politikai foglyokat, az ún. „népbíróságoknak”. Kővágó József könyvéből megtudjuk, hogy mikor a kormányzó először bemondta a rádióba a háborúból való kilépést, nekik vége volt a háborúnak. Ebből eredően, „háborús bűnösnek” számítottak mindazok, akik a Horthy-féle kiugrási kísérlet után tovább harcoltak. Péter Gábor felettéseinek megelégedését igyekezett kiérdemelni. Igen jól igyekezett... Úgy annyira, hogy a polgári lakosság közül többen a szovjet megszálló erők parancsnokához, Vorosilov marsallhoz mentek védelmet kérni velük szemben. Erre is van írás fennmaradva. Akik pedig a „felszabadulás” előtt nyugatra, pl. Ausztriába menekültek, azoknak soraiban megjelentek a „fejvadászok”, az amerikai ezredesi rangot viselő katonai egyenruhájában HIMLER MÁRTON, mint az Office of Strategic Service (OSS) Magyar Osztályának vezetője irányításával... Péter Gáborral egyetértésben szedték

össze a kiszemelt áldozatokat és szállították haza, az akasztófákra. Ausztria angolokat megszállt zónájából a katonai hatóságok nem adtak ki senkit nekik. Azért a „fejvadászok” különböző trükkökkel átszállták áldozataikat az amerikai zónába, és ott azonnal lefogták, adták Péter Gáboréknak.

Akkor dörrent meg az ég a „felszabadultak” feje fölött, mikor Moszkvában kivizsgálták a Molotovhoz küldött Bajcsy-Zsilinszky-féle felkínálkozó levelüket. Sztálin felelősségre vonta őket, hogyha igaz az, amit írtak, hogy a „nagy nemzeti demokratikus többség” nevében fordultak Moszkvához, akkor miért volt olyan óriási ellenállás Budapestnél...? És életben, időben, miért volt olyan nagy a szovjet veszteség...?

Ezután a „felszabadultak” közül ismét sokan „lebuktak”. Többeknek sikerült Nyugatra kerülni, majd az USA-ba.

Magyarország és a Magyar Nemzet sorsában azonban tragikus lett. Ennek a levélnek köszönhetjük a 40 esztendőszovjet megszállást. Azt, hogy a szovjet „csatlós állama” lettünk. A VARSÓI PAKTUM tag-állama.

A VARSÓI PAKTUM tagállamai, valamennyien országgyűléseiken keresztül csatlakoztak a Szovjet Blokk országaihoz. Romániában pl. a király is aláírta az országgyűlési határozatot. — Aztán eltűnt...

Moszkvának óriási szívességet tett a Bajcsy-Zsilinszkyék által, a „nagy nemzeti demokratikus többség képviselőjeként” felkínált „csatlakozás”.

Előbb olvashattuk, hogy az alkotmányos Magyar Országgyűlés, — a különböző pártok, koalícióba egyesülve 85%-ban, az ország és a Nemzet védelmében, a harcot tovább folytatta.

Háborút veszített, — de nem lett csatlós állam!

Hiába a Molotovhoz küldött, Bajcsy-Zsilinszky-féle „nagy nemzeti demokratikus többség” képviselője győzött.

A külföldre szakadt magyarság nehéz fizikai munkával, bányák mélyén, őserdőket kitermelve keresett megélhetést, mindenét áldozva, elkövetett mindent, hogy rábírja az illetékes Fórumokat, hogy különítsék el a magyar ügyet, a „csatlós államok” ügyétől. Tárgyalják úgy, mint a többi háborút veszített, de nem „csatlós államok” ügyét, és a megszálló szovjet haderő hagyja el hazánkat, mint a háborút veszített, de nem csatlós államok esetében volt. Pl. Ausztria. Hiába volt minden. Amerre mozdultak, a New York-i Nemzeti Bizottmány — Varga Bélákba botlottak... És, „náci-nyilas-fasiszta” csőcselék voltak...

Varga Béla plébános, az USA-ba érkezése után alakította meg a Nemzeti Bizottmányt. Eckhardt Tibor már várta. Ő előbb kikerült. Ott

volt akkor már a Rákosi-éra v. miniszterelnöke, Nagy Ferenc is. A Nemzeti Bizottmány, — mint egykor a „legjelentékenyebb magyar ellenállási csoport”, az USA-ban is az alkotmányosság jelmezébe burkolva, a nyugati demokráciák támogatásának megnyeréséért kilincselte. Terveik megvalósításért, a hivatalos Fórumok felé k i j á r ó k k a l (Lobby) szövetkeztek. Terveik sikerének csetén, az eredmény, — közös zsákmányterület, hogyha Magyarország felszabadul a szovjet megszállás alól. Ehhez a tervhez szükséges a nyugati demokráciák h i v a t a l o s támogatása.

1953-ban Philadelfiába összehívták a Hazánk körül élő kisépek vezetőit, akik egykor az Osztrák-Magyar Monarchiához tartoztak. Tették ezt a kint élő, széles körű magyarság tudta nélkül. Csak véletlenül tudódott ki. Philadelfiában megállapodtak abban, hogyha támogatják a tervet, amelyet itt ismertetnek és elfogadják, csatlakoznak, akkor megtarthatják majd a „szovjet megszállás” után is a területet, amelyeket az Osztrák-Magyar Monarchia felbontásával, Trianonban szereztek, és támogatják ezt a tervet a nyugati demokráciák hivatalos Fórumai előtt is. Ez a terv egy „közép- és kelet-európai semleges államszövetség. Ebbe az „államszövetségbe” egyenlő joggal épülnek be a résztvevő országok, határok elsimulnak, önkormányzóságok alakulnak...”

Ez a terv, a több, mint 1000 éves, független, szabad nemzeti életet élő magyarságot, — megsemmisíti. És, ezt a magyarságot megsemmisítő tervet, a „nagy nemzeti demokratikus többség képviselőjében”, Varga Béla, Nagy Ferenc és Eckhardt Tibor írták alá...

Sem az országban, sem az országon kívül élő „demokratikus többség” erről semmit sem tudott. Mikor kiderült, és felelősségre vonták a „többség” nevében aláírókat, botrány lett, s a nemzeti emigráció a Nemzeti Bizottmány közötti kapcsolatok teljes megszűnését hozta magával. Eckhardt Tibor a nemzeti emigráció útját, a demokratikus fórumok felé azzal vágta el, hogy „náci-nyilas-fasiszta patkányok nyüzsgése csupán...”

1970-ben, Strassburgban, a Philadelfiai Egyezmény ismét felújult. Az 1956-ban szabadult „régis tagtársakkal” bővítve. Hangosabban. Ezt is csak később tudta meg a kint élő magyar nemzeti emigráció... Majd 1979-ben, Svájcban ültek össze. Térképekkel mutatva be kelet-európai és délkelet-európai „elsimult határokat”. Ezen a térképen, pl. Hazánk kisebb, mint az akkori Csehszlovákia... Ennek az „ülésnek” és az itt határozottaknak az ismertetése csak 3 évvel később, véletlenül jutott a kinti magyarság tudomására. Beszámoló erről csak németül jelent meg.

Az idő eljött. A szovjet megszállás véget ért. Az USA hivatalos támogatásért „kilincselő Nemzeti Bizottmányt a nyugati demokráciák eddig nem vonták felelősségre, mint Sztálin egykor — hogy milyen joggal, milyen címen képviselik ők Magyarországot...?

(1993)

A FÁRAÓ ORSZÁGA ÉS A HÉT SZÚK ESZTENDŐ...!

Az egész világ nézi — kérdezi és csodálja, hogy mi történhetett, miért kellett a Szovjetek Uniójának és a „nyugati bölcsek” által neki ajándékozott országok lakosságának — nyugati élelmiszer bevitelre szorulni...?

Hiszen Európának azon a részén éppen az emberi megélhetéshez szükséges termelvényeknek való terület van. A termőföld nagyszerű gazdagsága párosulva az éghajlat kedvező viszonyaival, nemcsak m e n y i s é g i, de m i n ő s é g i versenyt kiállhat.

Visszapillantva a népvándorlás korabeli időkre, azt látjuk, hogy annak idején véres harcok folytak czekért az emberi és haszonállati megélhetést biztosító területekért. Pedig annak idején csak egyszerű emberi és állati erővel művelték, nem állt rendelkezésre a jelenkor óriási gépi felszerelése...

Ezt igazolja az is, hogy a II. világháború első éveiben győzelmesen előrehaladó németek terveket készítettek arra vonatkozóan, hogyha a háborút befejezik, a német „tervgazdálkodást” kiterjesztik az általuk berendezendő Európára, akkor Ukrajna — Magyarország pl. lesz az éléskamra... sőt, fontos ipari növények termelő helye is...!

Nem akarjuk felsorolni az indokokat, amelyek jogosan készítenek csodálkozásra a figyelőket. Szemlélve a tényeket, és megismerve a ténykedések szereplőit, önkéntelenül is egy, az Ó-Szövetségből ismert történet jut eszünkbe. A fáraó és országa, az egyiptomi éhínség, valamint a „csodatevő”, gabonaráktárakat nyitogató József és az általa bűnbocsánatban részesült, majd Egyiptomba települt testvérei.

Ismeretes József története az Ó-Szövetségből. Testvérei el akarták emészteni, s a pusztában egy kútba dobták. Ott hagyták. Arra járó „nemzsidó” jámbor utasok megszánták, kimentették a kútból, besegítették Egyiptomba. Több jámbor „nemzsidó” közbenjárásával József egyszerre már az egyiptomi társadalom élén van, majd egyenesen a fáraó „tanácsadója” lesz. És itt veszi kezdetét az, hogy a fáraó „álmokat” kezd látni... Az álmokat — uram fia! — csak József tudja megfejteni. Nem sok idő múlva a fáraó álmodozó természete folytán — József teljhatalmat kap, az egész egyiptomi gazdasági élet fölött. Vagyis mai nyelven, „közgazdasági irányítója” lesz Egyiptomnak. És beköszönt a „gazdasági miniszter” által megjósolt hét szűk esztendő. Hogy azután éppenséggel nem a „gazdasági csúcsténykedésének eredménye-e a „hét szűk esztendő”, azt nem olvastuk az Ó-Szövetségben. Még szerencse, hogy ott van József, aki a fáraónak ismét új

álmot fejtve — évekkel előbb felraktározott élelmiszerraktárak mögött — megérteti, hogy nincs más kiút, mint az ő — József segítségével. Ehhez azonban szükség van arra, hogy Egyiptom bocsássa be az ő testvéreit. Ami meg is történik, és a teljes siker érdekében, a legmagasabb polcokra is kerülnek. Akkor azután megnyílnak az élelmiszerraktárak. És a kiéhezett egyiptomi nép — ha van pénze, aranya, vagy más ellenértéke — akkor megvásárolhatja saját verejtékének gyümölcsét, amennyiben nem volna ellenérték, akkor nyugodtan felfordulhat éhen...! És így lőn...!

Ez a kis történet jutott eszünkbe, mert olyan nagy a hasonlóság közötté és a most folyó — a világ egyik legnagyobb élelmiszerraktára — Kelet-Európa felé induló élelmiszer szállítmányokkal kapcsolatban. És szinte látjuk, amint Marx Mordocháj, a thieri rabbi fia szakállát elégedetten simogatja.

Valamikor Nagy-Oroszországban kihúzták a kútból a jámbor „nemzsidók” Józsefet, és fel is került a jámbor „nemzsidók” által a legmagasabb polcra. Megjósolva azután a népnek a hét szűk esztendő bekövetkezését, „saját érdekükben” elkezdte megszervezni a „dolgozók paradicsomát” is...! És a verejtékező orosz — és később Európa más verejtékezőinek módjában van látni, hogy mennyire sikerült megközelíteniük a „paradicsomot”. Az élelmiszerkészletek közötti hatalom azonban „József és testvérei” kezében van...! Ez azonban nemcsak a Szovjetek Uniójában az ördögi ravasz kolhoz-terv alapján, hanem Nyugaton is a pénz zsarnokságának alapján. Állítjuk, hogy Kelet-Európa megélhetést szolgáló gazdaságát tönkre tenni annyira, hogy napjainkban látható — a kolhozon kívül, semmi eszközzel nem lehetett volna. Ui., a kolhoz nemcsak a földet, mint egyik legszükségesebbet tette tönkre, de a földművelő rétegeket is, akikből kiölte a kezdeményező és munkáló szellemet is annyira, hogy generációk kelljenek, amíg visszatér ismét munkakedve...! Nyugaton viszont a tőke szeszélyétől függenek a termelők. A tőke viszont Nyugaton is, „József és testvérei” kezében összpontosulnak.

Addig sürögtek-forogtak keleten — „Egyiptomban” — József és testvérei, apró-cseprő világháborúkat eszközölve, hogy immáron a földgömb másik oldalára szervezik a „közellátást”. És hiába a világon bárhol az arany... vagy más érték, sem aranyat, sem gyémántot nem lehet az éhes gyermek kezébe adni...!

1951-ben egy közleményt írtunk. Abban említettük, hogy a két háború között Kassai Ferenc a „háborús bűnös” címen kivégzett magyar mártír — a magyar nemzeti munkásság vezére — egy esztendőt töltött a szegedi

Csillagbörtönben, egy cellában Rákosi Mátyással, akit később kiadtak a bolsevistáknak. Mint nekünk mondotta a szabadulás után Kassai, volt, hogy éjjel-nappal vitatkozott Rákosival a munkásság, általában a termelő rétegek sorsának helyes irányba való megszervezése kérdésében. Rákosi rendületlenül kitartott a kommunizmus egyetlen eszköze mellett. Volt, hogy szelíd szavakkal, vagy indulatosabb hangon folyt a vita. Egy hangosabb vitatkozás alkalmával — mint Kassai mondotta nekünk — Rákosi magából kikelt és azt ordította: „...értsd meg a kommunizmus az egyetlen eszköz a mi kezünkben, egy végső tervünk elérése érdekében...!” Kassai megértően rámosolyogva annyit mondott, mint velünk közölte: „Ez a zsidó világuralom...? Egyetlen nép sem nőhet a másik nép fölé!”

Ezen elmélkedve most, ha az Ó-Szövetséget tovább is olvassuk, láthatjuk, hogy egyszerre csak felébredt a fáraó álmodozásából és vele felébredt Egyiptom népe és Józsefet, testvéreit és mindenfajta retyerutyáját kikergették a pusztába...

Ezen elmélkedéseink alapján, ha lehet hinni annak, hogy a Történelem állandóan ismétli önmagát — csak a körülmények és szereplők lesznek mások — akkor belátható időn belül — új lakói lesznek a pusztáknak...

BIZONY... MEGVÁLTÓ SZÜLETETT...

A „karácsonyról” — Megváltónk születésének felemelő misztériumáról már sokan és sokat írtak. Az Örökkévalónak a földiek felé megnyilvánuló nagy kegyelmét hirdették a próféták, egyházatyák, írók. Megihletett a téma, s az abból fakadó áhítat alkotó művészeket, egyszerű, szűkszavú emberi lelkeket. Túl az emberek társadalmán, úgy látjuk, hogy az egész világegyetem is, mintha magáévá tette volna és megújul általa a Mindenség.

A népi közösségek között széttekintve úgy látjuk, hogy minden népnél másképpen nevezik a „karácsonyt”. Még a jelentőségét sem egyformán magyarázzák. Akadnak, akik egyszerűen „alkalomnak” — a hűség kedvéért „vásári alkalomnak” tekintik. A krisztusi kultúrát az egész világra kiterjesztve Európában is alig találjuk azt a mélységes és szépséges áhítatot, amellyel magyar népünk ünnepli Jézus Urunk születése napját.

Mi ennek az ünnepnek általunk méltatott jelentőségét abban látjuk, hogy minden prófétai, egyházi és hitirodalmi kinyilatkoztatásnál is mélyebben hittük és hisszük a Megváltó születésének tényét azért, mert népi kultúránk mélyén — a tudat alatt is — megtaláljuk gyökereit, új hitünkben pedig igen sok motívumot találunk, amely ó-hitünk eddig előttünk ismeretes tételeit igazolni látszik.

Jézus Urunk születése előtti évezredekben élt s u m é r őscink — bár más keretek között — GU-ÚR (a-su-mu) néven ünnepelték az esztendő legnagyobb ünnepét, a NAP fordulót — vagyis ÚJJÁSZÜLETÉST. Az eltelt évezredekén át, a változás után is könnyen felismerhetjük a „karácsony” és a GU-ÚR (a-su-mu) szó azonosságát. Jelentőségét párhuzamba állítva nem kell szégyenkeznünk őscink „pogánysága” fölött. Tudjuk, hogy őscink nem imádták, hanem csak szimbólumként tisztelték a Napot, mint a láthatatlan és örökkévaló Egyisten látható jelét, amelynek fénye és melege nélkül, élet a földön aligha képzelhető el. A Nap forduló tehát őseink hitében az Örökkévaló kegyelmének megújulását jelentette.

Ó-hitünkben megtaláljuk a k e r e s z t jelét is. Azonban a mi „pogány” őscinknél nem a szégyenfa jele, mint akkor élő más népeknél, hanem magasztos jelentősége van. Olvassuk pl., hogy még Ugrin érsekünk — aki Muhi pusztán hősi halált halt a tatárok előtt — is ezt a keresztet viseli, amelyet — mint Ugrin érsekről olvassuk tovább — honfoglaló ősei Etelközből hoznak magukkal és ott is, mint ősi jelvényt használtak...!

Tovább lapozva ősvallásunkról szóló irodalmunkban, a Szűz Mária-kultuszt is felismerhetjük, sőt az egész SZENTHÁROMSÁG fogalmának ismeretét, természetesen a régi keretek között.

Ó-hitünk értelmezése szerint az emberi társadalmakban is az ÚJJÁSZÜLETÉS ténye mindig az elmúlásból ered. Azonban csak azon népek születhetnek újjá, akik még idejében megtorpannak a végveszély óráiban, s újjáélednek, mielőtt a S Z I K R A kiég. Az Örökkévaló kegyelme nem hagyja el a földieket. Ezért mindig, amikor elér az emberiség a mélyponthoz, elküldi a MEGVÁLTÓT, aki felemeli a FÁKLYÁT, kinyilatkoztatja az ÖRÖK TÖRVÉNYEKET, hogy az ember el ne vesszen, hanem E M B E R legyen....!

Nálunk, magyaroknál így lesz az „ész-igazság” is, az, ami más népeknél „hit-igazság” formájában érvénycsülhet csupán.

1963 évvel ezelőtt, az akkor élő nép életébe Megváltó született. Milyen volt az akkori népek társadalmi berendezettsége...? Hogy a leghűségesebb példával világítsunk rá — olyan volt, mint a ma élő embertársadalmak belső képe...!

Nem az Igazságnak volt Hatalma, hanem hatalomnak volt igazsága. Kevesek éltek vakító fényességben, és milliók nyomorogtak a fények árnyékában. A dolgozó ember — anyag volt, eszköz a hatalmaskodók kezében. Templomok épültek — hogy a pénzváltóknak találkahely legyen. Aki bírja, marja — volt a jelszó, és jaj volt annak, aki nem ordított a tömeggel. Az erkölcsi, szellemi és anyagi nyomorgók előtt húzgálták a 10 parancsolatot, a hatalmaskodók és kiváltságosok jogait állami hatalom őrizte...

Az elszabadult ösztön-ember tömegébe született a MEGVÁLTÓ, hogy kinyilatkoztassa az ÖRÖK TÖRVÉNYT — a Teremtő előtt nincsen kiváltság és más érték, mint az öntudatra épült E M B E R. Csakis az egyén az isteni szikra letéteményese, amit a Teremtő a saját képére formált, s aki tudatában van Isten és embertársai felé való felelősségének...!

Az isteni S Z I K R A, az emberi méltóság, azonos eredetű együtt élő népek legmagasabb erkölcsi foka — n e m z e t i ö n t u d a t. Ez a nemzeti öntudat, a többi népekkel együtt élve, nemzeti hivatásunk formájában jut kifejezésre. A fejlődéssel járó nagy forgásban csak azok a népek maradhatnak meg, akik szem előtt tartják ezen erkölcsi alapot — hivatástudatot — nemzeti önérzetet — emberi méltóságot...!

Egy nép fölé végzetes veszélyt sohasem a külső ellenség zúdít, hanem

az, ha saját maga feledkezik meg hivatásáról, önérzetéről, és eszköz lesz érdekek szolgálatában.

A többi népekkel együtt, mi is új korfordulóhoz érkeztünk. Előttünk is sötétül a megsemmisülés örvénye. Az anyag úrrá lett a szellem fölött. Akadnak-e, akik felismerik a veszélyt...? Születik-e új Megváltó...?

Mi ebben a sötétségben már megláttuk az Új Fényt. A XX. század emberi társadalmának ismét meghirdették az Örök Törvényeket. Azonban, miként Krisztus után 150 évnek kellett eltelnie, hogy győzzön az ESZME, a mai emberi társadalom sem képes felismerni a veszélyt.

Magyar népünk életében mi már látjuk az eljövendő Történelemben kiemelkedővé magasztosult Megváltókat.

Azért nem lényeges számunkra az új Heródesek, Kajafások tajtékzása, sem a Júdások és Pilátus szemforgató tevékenysége. Amely ESZMÉNEK vértanúi vannak — annak az eszmének létjogosultsága van...!

A mi korunkban folyó történelmi időkben Szálasi Ferenc és társai hirdették meg az ÖRÖK TÖRVÉNYEKET: Előhírnökei — miként a MEGVÁLTÓ születésének — most is voltak. „Aprószentjci” is, akiket ha elérte a hatalmaskodók keze, megölték.

A vád ma is ugyanaz — a gyilkos a hatalom ellen tör, a nép ellensége, sőt a vérvád sem marad el. Mindez ismétlődés egy 1963 évvel ezelőtt született és minden emberi társadalom fölé magasztosuló NAGYSÁG-ra szórt vádakkal. A farizeusok, képmutatók, a hatalomban kéljgők számára hamis papok, hazug írásmagyarázók fejtegetései — akik még a vér-váddal is a MEGVÁLTÁS útját egyengetik. Ezt a vádat vizsgálva azt látjuk, hogy akik ezt hirdetik, elhítni akarják, hogy a Megváltót csakis a zsidók feszítették keresztre. Ez pedig nem igaz, mert részese volt, és részese ma is az IGAZSÁG keresztre feszítésének mindenki — keresztvízzel a fején is —, aki vét az ÖRÖK TÖRVÉNYEK ellen.

Tudjuk, hogy sok-sok ezres tömegek követték Szálasi Ferencet és társait — miként egykor Krisztust. Jóllehet, hogy a tanítványokból is akadt JÚDÁS — Péter és Tamás —, mi azonban nemzeti életünkben felismerjük a felemelkedés felé való utat.

Alig egy évtizede múlt annak, hogy Heródes — Kajafás — Pilátus és Júdás közbenjárásával a mi népünk keresztjét Golgotára vitték a Magyar Megváltók — új Megváltók születtek, akik ugyanazt hirdetve mentek megdicsőülni, hogy a S Z I K R A magasra csapjon, a szabadság lángja és az emberi méltóság, a nemzeti öntudat újjászülessen, 1956 új Megváltói...!

Említettük a sorok elején, hogy a magyar népünk lelkében a „karácsony” mélyen gyökerező, nemcsak „hit-igazság”, de „ész-igazság” is. Azért minden ma élő népeknél talán jobban és mélységesebben hisszük, hogy bizony MEGVÁLTÓ született...

(1963)

HUNGARIZMUS! TURANIZMUS!

A fenti cím alatt — mint már említettük — nem azonosságot akarunk igazolni a Hungarizmus és Turanizmus között, hanem párhuzamot állítani. Rámutatni olyan kutatási eredményekre és ismert megnyilvánulási formákra, amelyek igen hasonlatosak egymáshoz.

Úgy érezzük azonban, hogy itt őszintén el kell mondjuk azt is, hogy sorainkból nem a tudós kutató beszél, hanem a kutatók munkásságának feszült figyelője, aki semmi alkalmat el nem mulaszt, ha bárhol, bármit olvas, vagy élőszóval is hallhat az ősz-kutatásokkal kapcsolatban. Így az sem kerüli el a figyelmünket, hogy a sumér-turán kutatásokkal kapcsolatban milyen rendkívül termékeny irodalom alakult ki... De milyen...! Kár, hogy előfordul számtalan esetben, hogy az író csak ír, de nem olvas, legfeljebb valahol valamit felkapott, s azt körülírja, és saját névvel ellátva leteszi az olvasó elé. Ezek a komoly tudósok legnagyobb ellenfelci, és a komoly tudomány meghamisítói.

Emlékeztet, hogy a közelmúltban ezen a helyen írtunk egy módfelett érdekes egyiptomi piramisról. Egyik otthoni nagy magyar író külföldi írással támaszkodva írt róla. Említi, hogy a többi hasonló egyiptomi piramis között akad olyan, amelyiknek a Nap felőli oldalán négy fehér és öt piros csík van, amelyet későbbi korok utánozni óhajtottak. Azonban a mértani pontossággal épített piramisok már technikai alkotásnak látszanak, s a piros-fehér-piros színezés — bár még felfedezhető —, de az idővel igen megkopott. Az eredeti piramison a technika legkisebb nyoma sem fedezhető fel, hanem inkább úgy néz ki, mintha k ö z ö s s é g i munka gyümölcse lenne, vagyis mintha egy régen élt nép társadalmi közösségének egyetlen emlékművén való megnyilvánulása lenne, pl. ilyennek ismerjük most napjainkban a székel véreinknél még ma is élő „kaláka” rendszert.

1962. november hó 29-én este 8 órakor, a montreali TV állomás 12. adóállomásán RIVER NILE „Fathers of River” cím alatt, egyórás előadás keretében végigvitték a nézőt a Nílus eredetétől addig, amíg a Földközi-tengerbe ömlik. Természetesen legfőbb látványosság volt az egyiptomi piramisok és királysírok bemutatása. El lehet gondolni, hogy milyen feszült érdeklődéssel figyeltük a bemutatót. Egyes piramisoknál, királysíroknál a kép hosszabb ideig látható volt. Mint a kísérő szövegben mondták, addig 6000 év az, amelynek távlatából ma már igazolni tudnak sok mindent, tárgyi bizonyítékokkal. Egyszerre a képen feltűnt egy piramis. A szövegmon-

dó azt mondta, hogy ezzel a piramissal kapcsolatban eddig semmi bizonyosat nem tudnak mondani, mert több mint 6000 esztendő... És ott állott előttünk a Nap felőli oldalán négy fehér, öt piros csíkkal. Úgy éreztük, valami átsuhan belül, hideg, majd meleg hullám öntött el bennünket. Az egy más mellett fekvő csíkok, egyenlő szélesek, de nem egyenlő kövekből rakva. Egyik csík egyformának látszó nagyobb, a másik csík kisebb, s ismét cserélődve kisebb, nagyobb kövekből...! És az egész építményen látszik, hogy abban a legkisebb darab kőnek éppen olyan fontos szerepe van, mint a legnagyobbaknak. Az egész hatalmas alkotásban egyetlen felesleges nincs, de nincsen egy sem, amely feltétlenül szükséges ne lenne... Hát ez érvelőregebb, eredetét eddig semmiféle kutatás nem jelzi — mondotta a szöveg, mondó...!

Ennél a csodálatos alkotásnál Szálasi Ferenc sokszor hangoztatott elgondolása jutott eszünkbe. Isten különös kegyelme hozzánk, hogy a nagy Vértanúnak elgondolásait, saját szavaival kifejezve, éveken át oly sokszor hallhattuk. — „Egyetlen tagja nincsen Nemzetünknek, akinek helye meg ne lenne a mi eljövendő népi társadalmunkban...!”

Nem vagyunk „turáni délibáb kergetők”. Bár ma már nemzetközi nagy tudósok is úgy néznek reánk, hogy bizonyíthatóan utódai vagyunk Krisztus előtti évezredekben élt hatalmas kultúr-népnek, minőségi embertársadalomnak. Hungarizmusunkkal azonban mi is valóban minőségi társadalmat kívánunk — a mai körülményeknek megfelelő formában. Csak a „minőségi” fogalomtól mélyen lent tapogatózó lélek gondolhat arra, hogy mi, mikor párhuzamot kívánunk állítani a hungarizmus és turanizmus között, akkor mindjárt vissza akarjuk hozni azt az időt is, amikor még az emberiség talán a fákon mászkált. Ámbár, az az érzésünk van, hogy még ez esetben is akadnának, akik velünk szemben azt akarnák bebizonyítani, hogy ők meg már akkor is éltek, amikor a föld még maga is gomolygó köd volt... Azonban azért lemosolyogni bennünket, mert az ókorban élt és mai napig is fennálló kultúremléket emelő őseinket, a jelen kor követelményeinek megfelelően példának kívánjuk, nem vall nagyon komoly gondolkodókra. Hiszen éppen napjainkban láthatjuk, hogy Kelet — Nyugat fiai versengve törnek az égre, hogy ki lesz az első és.... Ez is utánszó.

A legutóbbi időkben feltárt n i n i v e i könyvtár, Assur-banaplinak, a hatalmas uralkodónak könyv- vagy kőtára őrizi eddig a legtöbb adatot egy még jóval előbb élt hatalmas kultúrnépről. Assur-banapli azt írta fel a jegyzőjével, hogy ezen kőtáblákat igen régi keletűnek találták tudósai, az

idő megrongálta, azért ő egy részüket megmenteni óhajtja, s átírta... Nos, ott található a Gilgames-eposz. Ebből megtudhatjuk, hogy a világtörténelem első „űrrepülője” Etana volt...!

Az ógörög mitológiából tudjuk, hogy Icarus is megkísérelte az égbeszállást. A mai modern „űrrepülő” tehát csupán a „kisöccsei” a Történelemben feljegyzett nagy ősöknek. Mégis... mégis emelkedni akarnak...!

Miért kellene azokat lemosolyogni, vagy kigúnyolni, akik látva a társadalmak erkölcsi, szellemi és anyagi nihiljét — szintén emelkedni akarnak? Minőségi ember — vallja, sőt uralja, illetve irányítja a fejlődést.

Hungarizmusunkban mi el tudjuk képzelni a magyar népi társadalomnak azt az emelkedő piramisát, amelyben egyetlen felesleges nincsen, és egyetlen személynek kiesése az egészet károsan érinti. Egy az egészért, az egész egyért...!

A hungarizmus ellenségei p á r t p o l i t i k á v á alacsonyították ezt a népi mozgalmat. Mi pedig éveken át hallottuk Szálasi Ferencről, „a párt csak eszköz a hungarista mozgalom szolgálatában, csak adminisztratív jelentősége van...”

Köztudomású, hogy amikor 1944 októberében érkezett Nemzetünk a népek keresztútjához, a lenni vagy nem lenni kérdéséhez — és magyar népünk az életet választotta Szálasi Ferencel, akkor a Hungarista Mozgalom volt vezetője, mint Nemzetvezető a Szent Korona előtt teszi az Alkotmányra esküjét. Több külföldi történelmész munkásságában látható, hogy idegenben különös figyelmet szenteltek annak, hogy a magyar történelemben Szálasi Ferenc a második, Hunyadi János példáját utánozva, aki a Szent Korona jelenlétét feltétlenül szükségesnek tartja államfői esküjénél. Több találgatásra ad ez okot, választ azonban, legalább mi magyarok hivatalosan eddig nem kaptunk az erre legilletékesebb helyről.

Azt tudjuk, hogy Szent István királyunk a Szent Koronát — érdemei jutalmául — mint szokták mondani, kapta. Még pedig azért, mer a „pogány, vad, csöcselék” magyarságot a kereszténység felvételére kényszerítette... Ilyenkor sohasem hallottunk róla — pedig igaz —, hogy az esztergomi székesegyház atyja pl. Szt. István atya — a pogány Gejza fejedelem emelte. Azt is hallottuk, hogy Szent István azért tartotta szükségesnek, hogy felvegyék a „nyugati kereszténységet” őseink, hogy őket a teljes megsemmisüléstől megmenthesse.

Semmi észrevételünk sem lehet e tekintetben, mert abban az időben a keresztény világnézet terjedése valóban hódításnak indult. Azonban, hogy-

ha korabeli tényeket tárgyaló külföldi irodalmat is nézegetünk, azt látjuk, hogy arról beszélni, hogy Európa népei már mind magukévá tették volna, nem lehet... Sőt, éppen hatalmuk erősítésére használták ki igen szép számmal, és amikor a magyarságot Szent István térítette, akkor a „nyugati kereszténység” egyik igen nagy erőpróbáját élte. Ezt tudva elnévelkedhetünk azon, hogy a „nyugati kereszténység” mentette-e meg a magyarságot, vagy a magyarság mentette-e meg a „nyugati kereszténységet”...?

Országépítő Szent István királyunk Honszerző Árpádfi volt. Ez azt is jelenti, hogy ősi magyar hagyományok még visszafelé annyi évszázaddal legalább, mint nekünk Szent Istvánig, éltek; tehát jelvénye, az öt piros — négy fehér csík, szimbólum. Ezen ősi szimbólumot az Árpád-ház őrzi a kereszténység felvétele után is. Nem lehet vitás, hogy az, a magyar együvé tartozás és a magyarság irányító szerepét kell, tükrözze a felségjelvény alá eső részeken. Meggyőződésünk, hogy a Szent Korona átvétele alkalmával, Szent István és az adományozó keresztény egyházfő között megállapodás jött létre nemcsak a magyarság „nyugati kereszténységgel” szembeni kötelezettségeit illetően, de a „nyugati kereszténységgel” szembeni jogait illetően is. A „kötelességek” Nemzetünk részéről „Nyugattal” szemben túl lettek teljesítve. Azonban II. Endre királyunk életében már lázad a magyarság, mert a kalocsai érsek, Gertrúd öccse — meráni herceg — csak 24 éves. A magyarság azonban nem azért lázad, mert Gertrúd öccse fiatal és tehetségtelen, hanem azért, mert idegen a kalocsai érsek. Lapozgatva külföldi irodalmakban, látható, hogy az esztergomi érsek, illetve hercegprímás, valamint a kalocsai érsek személye körül — ha idegen — mindig vita van...

Szent István országépítői nagyságában kételkedni nekünk, magyaroknak akkor lehetne jogunk, hogyha megláthatnánk egyszer mindazon okmányokat, amelyekkel Országépítőnk a magyarság helyét Európában biztosította. Meggyőződésünk az is, vannak megállapodások, amelyek biztos tudatában ragaszkodott Hunyadi János annak idején, és Szálasi Ferenc a legutóbbi történelmi viharban ahhoz, hogy a Szent Korona előtt tegye esküjét.

Azért az az érzésünk van, hogy nem kell sok-sok évezred mélyébe visszapillantunk, hogyha erős és öntudatos magyarságot kívánunk, és vele új magyar évezredeket, mert a turáni gondolat magvát Szent István a Kárpát-Duna között letette, és az terebélyes fává szökött az évszázadok folyamán, de ellepték a hernyók seregei, Hunyadi — Szálasi esküje erre a bizonyíték...!

E sorok írója — 1951-ben cikksorozatban emlékezett meg a három magyar vértanúról. Azért hivatkozunk e közleményekre, hogy ne mondassák, most találtuk ki Szálasi Ferencnek a Magyar Alkotmány tiszteletben tartását és gyakran elhangzott kijelentéseit, mely szerint vissza kell helyezni arra a magaslatra, ahol akkor volt, amikor valóban népi közösségünket szolgálta.

Szükségesnek tartjuk rámutatni módfelett röviden és csak a legfőbb pontokban a Magyar Alkotmányból. A többek között olvassuk pl. „...ország tanácsa nélkül tisztséget i d e g e n e k ne nyerhessenek ...”. „Jóságot (ingatlant) k ü l o r s z á g b e l i n e k ne adjanak el, ha eladtak, az országbeli ember visszaválthassa”. ... „A négy jobbjágyúron — a nádoron, bánon, a király és királyné (vagy a hatalmat gyakorló államfő!) udvarbíráin kívül, senki két tisztelet ne tarthasson...”

A Szent Korona előtt erre az Alkotmányra esküdött Szálasi Ferenc. II. Endre király 1222-ben adta ki. A Szent Korona előtt, amely népünk Európa népével szembeni kötelezettségeinket szabta, és jogainkat biztosította, belső társadalmi életünk tengelyévé az Alkotmány ezen eredeti pontjait szabta.

Érdemes visszapillantani, milyen volt a háború előtti társadalmi életünk, illetve a magyarság helye Hazánkban.

Szálasi Ferenc előttünk is nem egyszer hangsúlyozta, — de írott emléke is maradt: „Egyszer új honfoglalásra kell indulni saját Hazánkban...”

„Idegen bérenc” vádat vágtak a fejéhez azok, akik sokkal előbb felfedezték Szálasi Ferenc új magyar jövődőt hirdető munkásságát, mint saját párttagjainak nagy része. Hacsak a legismertebb nevekkal jövünk, vagy vádakkal, „guruló márka” a Schweinitzerek — Fischerek, stb. olyan befogadottak részéről, akik saját fajtájukban sem viselnek értéket... Szállt a vád, a rágalom és Golgotára vitte a Magyar Gondolat keresztjét Szálasi Ferenc...!

Azonban az a hatalmas turáni mag, amelyet Szent István elvetett a Kárpátok között — ismét, mint ősei valamikor az évezredek mélyén, pontosan e helyen — fává nőtt, s bár levágták lombjait, de az ágak helyén szebb sarjadék virul. A turáni gondolatot a Hungarizmus Vértanúja megváltotta halálával. Jóllehet, ha életben maradt volna Szálasi Ferenc, a Szent Korona előtt tett esküjének módosulni kellett volna, de mert megdicsőült, a magyar népre visszaszállt a jog, melyet a Szent Korona képviselt — Szent István, az Országépítő életében, amely híd kell legyen a Turanizmus és Hungarizmus között.